

proti zápisu bytu do seznamu, ale to jí nijak nebránilo, by se neodvolala proti samému přidělu, jak to plyne ze znění citovaných předpisů, zejména Šu 1 zákona ze dne 13. května 1924 a Šu 25 zákona ze dne 11. června 1879. Proto právem shledal odvolací soud, že žalovaní z důvodu přidělu nebo zápisu bytu do výkazu o obsazovacím prostoru nemají práva na jeho podržení. Stejně správně dovedl odvolací soud, že důvodu toho nemají ani ze smlouvy nájemní. V tom směru nedovolávali se žalovaní toho, že byt drží právem podnájemníků Anděly G-ové, nýbrž opírali svůj nárok na byt o to, že je žalobkyně přijala za nájemníky tím, že brala od nich nájemné, čímž prý mlčky přímo s nimi nájemní smlouvu sjednala. Žalovaní sami uvádějí v dovolání, že Anděla G-ová se z bytu vystěhovala a oni jej převzali od 1. dubna 1925 a platili nájemné, které žalobkyně přijímala. Ale pouhé přijímání nájemného o sobě není lze za daných okolností pokládáno býti za takový čin, který by byl ve všech případech svědčil vůli žalobkyně, sjednat novou nájemní smlouvu se žalovanými (§ 863 obč. zák.). Žalobkyně odvolala se proti přidělu bytu a setrvala na odvolání tom přes to, že její syn udal u polit. úřadu, že žalovaní se již do bytu nastěhovali a smlouva nájemní s nimi jest ujednána. To svědčí tomu, že nesouhlasila s přidělem jako podkladem nájemního poměru a že tedy přijímala nájemné jen jako za tím ní úplatu za používání bytu, nikoli však z toho důvodu, že chtěla novou nájemní smlouvu sjednat se žalovanými. Těmuž svědčí i to, že první žalovaný požádal v září 1925 za určení nájemného u politického úřadu. To by nebyl mohl učiniti, kdyby nebyl chtěl užívat bytu z důvodu přidělu, nýbrž z důvodu nájmu, poněvadž by pak k určení nájemného byl příslušným býval soud. Požádal-li tedy za určení nájemného politický úřad, dal tím zřejmě na jevo, že neužívá toho bytu z důvodu smlouvy nájemní, nýbrž z důvodu přidělu. Proto se také poctivě nemůže nyní dovolávat toho, že ho chtěl užívat z důvodu nájmu a že placením nájemného sjednal se žalobkyní nájemní smlouvu nezávislou na přidělu.

Čís. 6396.

Na základě prozatímního opatření, povolujícího manželce oddělené bydliště (§ 382 čís. 8 ex. ř.), nemůže se manžel domáhati na manželce, by opustila společnou domácnost.

(Rozh. ze dne 21. října 1926, R I 755/26)

Na základě soudního usnesení, jímž bylo povoleno manželce oddělené bydliště, domáhal se manžel proti manželce povolení exekuce, aby od ní byl vynucen závazek opustiti společnou domácnost do 48 hodin pod pohrůžkou peněžitě pokuty a uvalení vazby. Soud prvního stádia exekuci povolil, rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvod y: Vymáhající strana opírá exekuční návrh o usnesení soudu ze 6. března 1926, kterým bylo povoleno Anastazii L-ové oddělené bydliště. Anastazii L-ové nebyla v usnesení tom uložena povinnost, společnou domácnost s manželem opustiti, nebyla jí také uložena lhůta, ve které

by se tak státi mělo, nýbrž bylo jí přiznáno právo, opustiti domácnost manželovu. Toto její právo nestalo se právem manželovým, který má povinnost dle § 92 obč. zák. opatřiti jí živobyť, v němž obsažen jest i byt, jež musí ovšem dle § 92 obč. zák. s ním sdíleti, pokud manželství nebylo soudně rozvedeno nebo rozloučeno, a není proto usnesení shora uvedené exekučním titulem, jehož by mohl manžel se dovolávat a o něj exekuční návrh opírat. Dle § 7 ex. ř. exekuce smí býti povolena jen, když z exekučního titulu lze seznati kromě osoby toho, kdo jest oprávněn a kdo zavázán, také předmět, způsob a čas dlužného plnění neb opominutí. Z exekučního titulu, vymáhající stranou předloženého, jest patrné, že Anastazie L-ová není vůbec zavázanou, a nelze tudíž z něho seznati, že by byla povinnou plniti to a v čase, jak bylo navrhováno. Povinná strana při svém výsledku sice prohlásila, že proti návrhu ničeho nenamítá, avšak učinila tak s tou výhradou, že jí bude dán nějaký byt. Podmínka ta splněna nebyla a proto nelze z jejího prohlášení vyvozovati, že s exekučním návrhem souhlasila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení vyhovuje v podstatě věci i zákonu. Dovolací rekurs se marně snaží, je vyvrátiti, dovolává se Neumannova komentáře a dřívějších rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu, neboť obé řeší jiné otázky, o které tu nejde, jak lze jasně seznati, porovná-li se skutkový děj tam předpokládaný se skutkovým dějem tu projednávaného případu. Má-li stěžovatel za to, že ve výživném, jež musí manželce platiti podle zatímného opatření, je také obsažena kvota na oddělený byt jí zároveň povolený a že výživné je tudíž přemrštěné, když manželka bydlí nadále bezplatně v jeho bytě, může se snad domáhati snížení výživného, ale není to důvodem, by se usnesení, jímž jí jako ohrožené manželce byla povolena výhoda odděleného bydliště podle § 107 obč. zák. a § 382 č. 8 ex. ř., měnilo v exekuční titul proti ní aby takto zákonné dobrodiní se zvrátilo v pravý svůj opak. Nelze tu snad obdobou použití předpisu § 561 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož může strana davší platnou výpověď tuto ve skutek uvést proti straně druhé, neboť § 561 druhý odstavec c. ř. s. jest výjimečným předpisem, jenž upravuje naprosto odchýlný právní poměr a zakládá se na důvodech a záměrech zákonodárcových na projednávaný případ nikterak nepřiléhavých. Na správnosti napadeného usnesení nemění také ničeho okolnost, že se žadatelova odpůrkyně prý z bytu hned po svém domnělém — ovšem též jen podmíněném — souhlasu s exekucí vystěhovala, neboť jednak je toto tvrzení novotou v rekursním řízení nepřípustnou, jednak nemohlo by ani toto dodatečné chování se odpůrkyně míti význam pro řešení otázky o právní povaze exekučního titulu a z ní prýstící správnosti rozhodnutí první stolice v době, kdy bylo vydáno, když v opravném řízení lze rozhodnutí nižších soudů jen přezkoumati a tedy nutno vycházeti ze skutkového podkladu, jenž tu byl v době, když první soud o návrhu rozhodoval.